

[Rasmus Hansen.]

Ole Bjørn Kraft, at der var Forvirring og Raadvildhed i Befolkningen, fordi den ikke havde den orienterende Pjece, da den europæiske Krise indtraf. Hvor ved det ærede Medlem det fra? Det forekommer mig, at den Artikel, som „B. T.“ har bragt i Dag, taler et helt andet Sprog. Den viser, at Befolkningen har Brug for Orientering, naar Civilbeskyttelsen skal gennemføres, men at den ikke synes at have overvældende Interesse for de Tryksager, der maatte blive udsendt før og efter den Tid. Og „B. T.“ nævner udtrykkeligt, at Bladet ikke har talt med en Række Københavnerne, nej, det har talt med, som det udtrykker sig, et Utal af Københavnerne, og af disse er der kun 3, der har fundet sig foranlediget til at læse Pjecen.

Vanggaard: Jeg skal kun gøre et Par korte Bemærkninger, da jeg forudsætter, at Medlemmerne er ved at ønske Debattens Afslutning.

Det ærede Medlem Hr. Rager sagde, at den Pjece angaaende det civile Luftværn kunde ikke udsendes, da Nerverne var paa Højkant. Men naar den nu ikke var udsendt, og der var Fare til Stede — hvis ellers man mente, der var nogen Fare —, maa da Tidspunktet have været til at skynde sig at faa den udsendt. I Tilfælde af, at der var sket en Katastrofe, havde Befolkningen saa vidst, hvad den skulde gøre; men Nerverne var utvivlsomt kommet endnu mere paa Højkant, dersom man ingen Vejledning havde haft. Derfor har denne Udtalelse af det ærede Medlem ingen Steder hjemme. Det maa være det ærede Medlem Hr. Rager, der ikke har forstaaet noget af det hele, og ikke, som han mente, mig.

Den højtærede Indenrigsminister sagde, at det, at Sverige holdt Øvelser, var ikke Bevis paa, at dette Land havde et mere effektivt Luftværn end vi. Jeg er ikke i Stand til at modbevise Ministerens Udtalelser i Enkeltheder, men jeg maa dog i Almindelighed mene, at naar man er i Stand til at holde større Øvelser, er man mere forberedt.

Endelig med Hensyn til Overlægen i Hjørring, som Ministeren talte om, og den europæiske Spænding, der var koncentreret paa Hjørring Sygehus, vil jeg sige, at i Hjørring har vi jo den militære Radiostation, og vi har jysk Arsenal, og der kom en Instruks til Sygehuset. Er det da urimeligt, at Overlægen tog lidt alvorligt paa denne Instruks? Men det kan jo være, at han har taget for alvorligt paa det med Gasmaskerne.

Man skal ikke sætte Faren op i et Plan,

som der ikke er Grund til, sagde Ministeren. Deri er jeg enig med Ministeren, og kan vi lade det blive staaende, at vi hverken skal overvurdere eller undervurdere Faren, og arbejde paa den Linie, saa vil vi absolut kunne enes. Men jeg mindes jo, at man tidligere har sat Faren paa Højkant. Jeg nævnte tidligere Valgkampe. Nu er man altsaa kommet til det Resultat, baade at der skal træffes Foranstaltninger mod denne Fare, hvad man ikke mente tidligere, men at der heller ikke er Grund til at sætte dette Faremoment paa Højkant. Saa har man jo lært noget af Udviklingen i disse Aar, hvad jeg er glad ved.

Ordføreren for Forespørgerne (Ole Bjørn Kraft): Jeg kan ikke nægte, at det fylder mig med Forbavselse, naar jeg pludselig hører Indenrigsminister Bertel Dahlggaard optræde strengt over for andre, der ikke i Tide har tænkt paa, hvilke Foranstaltninger de skulde træffe, og hvilke Beslutninger de skulde gennemføre, naar Ministeren selv er i den Situation, i hvilken han i Øjeblikket befinder sig. Det drejer sig jo her om det Spørgsmaal, hvorvidt de Arbejdere, der under et Luftangreb skal fortsætte Produktionen, være henvist til at færdes i fri Luft, maaske være udsat for Bombeangreb og Gasfare, skulde have det Antal Gasmasker, som er nødvendigt, eller ikke. Det klæder ikke nogen at ville paastaa, at det er urimeligt at forlange, at der havde været produceret et saadant Antal Gasmasker, at dette Krav i den kritiske Stund kunde være blevet imødekommet. Det er for Aar og Dag siden fra Dansk Luftværnsforenings Side opgjort, hvor mange Masker det drejer sig, hvor mange der normalt maa regnes med til det frivillige Personale og til de Arbejdere, der skal arbejde i Produktionen. Der er udarbejdet en Plan for Anskaffelse af disse Gasmasker, og hvis det var blevet paabegyndt, havde vi kunnet have mange, mange flere, end vi har. Det er helt urimeligt af Ministeren at stille sig afvisende over for denne Tanke, naar han selv i de kritiske Dage i Huj og Hast pludselig bestilte 40 000.

Hvordan er det muligt paa een Gang at være overlegen og spodsk over for Kravet om Anskaffelse af Gasmasker til disse Folk og samtidig selv i Huj og Hast at foretage en Bestilling paa indtil 40 000, hvilket Ministeren ikke har benægtet han har gjort? Det er jo ganske klart, at Kravet var berettiget, og at det var nødvendigt at gennemføre det. Ministeren har ikke gjort det. Han maatte skynde sig, da Faren kom og han